

Nogle af udvalgets spørgsmål til indenrigsministeren og dennes svar herpå:

Spørgsmål 1:

»På hvilket beregningsmæssigt grundlag bygger lovforslagets bestemmelse om at hæve alle beløb med 10 pct. i udligningsordningen?«

Svar:

I lovforslaget foreslås alle tilskudsbeløb til dækning af kommunernes merudgiftsbehov vedrørende indvandrere og flygtninge (lovens § 21, stk. 2) og vedrørende sociale udgifter til flygtninge (lovens § 21, stk. 3) forhøjet med 10 pct.

Tilskuddene ydes til dækning af kommunernes merudgiftsbehov vedrørende serviceforanstaltninger m.v. for indvandrere og flygtninge og merudgiftsbehov vedrørende forsørgelse og sociale udgifter til flygtninge. I praksis er tilskudsbeløbene fastsat ud fra de gennemsnitlige merudgifter ved modtagelsen af tredjelandsborgere. For kommuner med særligt høje udgifter dækkes merudgifterne således ikke fuldt ud i dag.

I ordningen vedrørende indvandrere og flygtninge er tilskudsbeløbene fastsat med udgangspunkt i en undersøgelse blandt 21 kommuner, som Indenrigsministeriet gennemførte i 1988. Undersøgelsen tog sigte på at opgøre kommunernes merudgifter til foranstaltninger for indvandrere og flygtninge i forhold til danskere i samme aldersgrupper. Undersøgelsen omfattede stort set alle kommunale tjenesteydelser, idet der ud over de store områder, som folkeskoleundervisning og administration, også blev spurgt om merforbruget af daginstitutioner, kulturelle tilbud, beskæftigelsesforanstaltninger, børnetandpleje og sundhedspleje. På indkomstoverførselsområdet blev merudgifterne til kontanthjælp og boligstøtte også søgt opgjort. Merudgifterne vedrørende daginstitutioner, kontanthjælp og boligstøtte omfattede kun indvandrere, idet der på daværende tidspunkt var 100 pct. statsrefusion for flygtninge på disse områder.

På flere af udgiftsområderne - f.eks. folkeskolen, administration og beskæftigelsesforan-

staltninger - var der i undersøgelsen tale om en betydelig spredning i merudgifterne. Med de gældende regler dækkes merudgifterne for kommunerne med særligt høje udgifter således ikke fuldt ud.

I ordningen vedrørende sociale udgifter til flygtninge ydes et tilskud pr. flygtning med varierende satser efter opholdslængden og et tilskud pr. flygtningebarn.

Tilskuddet pr. flygtning med opholdstid mellem 1½ og 6½ år er fastsat dels på grundlag af den statslige refusionsbesparelse ved nedsettelse af den statslige refusion af kommunernes institutions- og kontanthjælpsudgifter til flygtninge fra 100 pct. til 75 pct., dels med henblik på at udjævne de byrdefordelingsmæssige virkninger ved finansieringsomlægningen i 1992. I den såkaldte kommunale del af integrationsperioden fra 1½ til 6½ år efter opholdstilladelsen modtager flygtningekommunerne således 75 pct. statsrefusion og et tilskud, der ydes med et fast beløb pr. flygtning, dvs. fastsat ud fra det gennemsnitlige merudgiftsniveau.

Fra 6½ til 10½ år efter opholdstilladelsen aftrappes tilskuddet, idet det antages, at flygtninge med længere opholdstid i stigende grad blev beskæftigede, og herved sidestilles med andre borgere. Der ydes i denne periode 50 pct. statsrefusion og et tilskud, der ydes med et fast beløb pr. flygtning, og som aftrappes over de 4 år.

Merudgifterne for kommunerne med særligt høje sociale udgifter til flygtninge, og hvor forudsætningen om stigende beskæftigelsesgrad evt. ikke opfyldes, dækkes således ikke fuldt ud i den nuværende ordning.

Hertil kommer, at udgifterne afhænger af nationalitetsgruppen, hvilket der ikke er taget højde for ved gennemsnitsberegningen.

Kompensationsmetoden har i øvrigt medført, at der i de senere år er ydet tilskud til visse kommuner i hovedstadsområdet med særligt mange flygtninge og indvandrere finansieret af puljen til særligt vanskeligt stillede kommuner i hovedstadsområdet.

Regeringen finder det rimeligt, at de økonomiske vilkår for kommuner med flygtninge og